

Иван Ваков, застрахователен агент в „ДЗИ“- Главна агенция София

ЧЕСТНОСТ + ПОЧТЕНОСТ = ДОВЕРИЕ

● 50 години давах на ДЗИ и той ми даваше...

Иван Ваков, няма друг българин - застрахователен агент, на такава достолепна възраст - 96 години, с толкова дълъг житейски път, отдаден на една и съща професия. С какво ви привлече тя, с какво ви задържа, та й останалите верен цели петдесет лета? Само доброто възнаграждение или и още нещо?

- Застрахователен агент съм от 1957 г. Отначало работех като спомагателен (до 1960 г.), а после - като основен застрахователен агент. Участьтът ми беше „селски“ - Горубляне, Панчарево, Кокаляне и Герман. Нямахме никакви застраховки. Аз разработих района. Правех по 120 - 150 броя на година - „Живот“, „Пожар“ и много застраховки на животни. Преди това работех като данъчен агент. Търговска гимназия съм завършил. Затова ми беше лесно при оценките и сключвах често застраховки „Пожар“. Наистина възнаграждението имаше значение - вземах 4-5 пъти повече в сравнение със заплатата в данъчната служба. Но скоро разбрах още нещо - като застрахователен агент можех практически и да помагам на хората. А те започнаха да ми отвърщат с доверие и уважение. И така - 50 години.

- Навярно е имало редица случаи, в които, благодарение на вашите препоръки и на сключените застраховки, цели семейства са преодолявали по-леко критични житейски ситуации. Бихте ли разказали някой свой незабравим спомен за подобно изживяване?

- Имаше един случай в Кокаляне. Запомнил съм го - един бай Петко. Направих му застраховка за вилата. Втората година отивам пак, а той: „Абе, то нищо се не случи. Остави ме.“ Аз пак му говоря, убедих го най-после - направихме застраховката. Доиде пролетта, стана едно свличане на земните пластове и му платихме 6 000 лв. Един друг - „Злополука“ сключихме. След това загина. Семейството получи тройна сума - 60 000 лв.

- И сигурно такива хора са ви били безкрайно благодарни и са се превръщали във ваши верни приятели?

- Да, да. Бай Петко зорле го накарах, ама доволен беше много. И после помогна за доста други да направят. Също детските застраховки - преди 89 г. много вървяха. Роди се бебето и веднага застраховка - като се ожени, да има пари. И досега някои ми благодарят: „Бай Иване, с тия пари това свършихме, а с тия пари - друго...“

- А с другите застрахователни агенти, с вашите колеги имахте ли приятелски взаимоотношения, помагахте ли си? Или определящото беше съревнователното начало - кой да е по-напред и да спечели повече?

- От всичко имаше. Аз, като си разработих района в селата, много застраховки направих и после ги раздадох. Създадох деятели и им помагах. Но имаше случай с една деятелка - обучих я, обясних й всичко, дадох й работата в ръцете. И какво стана - тя работеше в Кокаляне, дадох я Панчарево, а накрая и Горубляне. Мен ме прати в ж.к. „Младост“. Значи да създадеш човека, да го научиш, дете е неграмотен, да му дадеш хляба в ръцете, а той да ти подлее вода после. В „Мла-

дост“ толкова тежко ми беше - като не знам хората, по стълбите ходиш и непознати срещаш. Но тя работи, какво работи и я уволниха. Не правеше застраховки на животни, ползваше само това, което е готово - по наследство от мен дългосрочни застраховки „Живот“. Тогава ме върнаха в Панчарево и бях доволен. Всички ме знаеха и уважаваха, и ме търсеха.

- Експертите в Централно управление ви познават и казват, че и досега в Горубляне хората ви тачат и не признават друг агент освен бай Иван.

- Така е. Аз съм помагал винаги на хората. Всякакви застраховки правех, много правех застраховки на животни - понеже на друго място не ги правеха. Търсеха ме и за изваждане на документи - справки, молби, нотариални актове. Нали съм бил данъчен 20 години. И все съм помагал. Имаше един управител - Трифон Иванов, често ми викаше: „Къде ги правиш толко много, бай Иване, къде ги намиращ?“ А аз: „Правя ги, те ме уважават хората.“

- Семейството ви как приемаше вашата непрекъсната ангажираност, ненормиран работен ден и седмица, постоянната „бой-

доверие и ме търсеха. Чувал съм: „Аз си познавам бай Иван, свикнал съм си с него, имам му доверие.“ А и почти никой от другите дружества не дойде в селата. Само веднъж една жена дошла, дала някаква фалшива квитанция, излъгала човека - взела му парите и изчезнала. И това беше. Хората си търсеха ДЗИ-то и бай Иван. На нас ни вярваха. Ненаправно ме знаеха като „Бай Иван ДЗИ-то“.

- През всичките тези трудови години не сте изневерили на ДЗИ. На какво се дължи такава привързаност - по природа сте по-консервативен или компанията, образно казано, винаги е стояла зад гърба ви?

- Не, не, не съм изневерил. Много ме уважаваха. Като отивах в ДЗИ-то, винаги и по всяко време можех да вляза при началника. Имаше случаи - инспекторката ме праща за разрешение да правя някои по-специални застраховки и началникът веднага ми разписва. То е, защото бяха доволни от работата ми, имаха ми доверие и много ме уважаваха. А аз пък бях доволен от това уважение към мен.

- В тази връзка искам да цитирам вашия пряк ръководител през последните няколко години

Роден е на 24 септември 1910 г. в с. Стубел. Завършва търговска гимназия в гр. Фердинанд (сега Монтана), а по-късно и Свободен университет. Двадесет години работи като данъчен агент. Петдесет от своите 96 години е застрахователен агент в „ДЗИ“.

Участник в Отечествената война.

Житейски и професионален принцип:

„Да си честен и почтен човек. Това е най-важното. И винаги да помагаш - с каквото и колкото можеш.“
Има двама сина, внуци и правнук.

на готовност“ за действие, изобщо нестандартната, тежка и отговорна професия на застрахователния агент?

- За моята работа никой не се сърдеше. Нямахме проблеми. Съпругата ми беше дълго време секретарка на Пета гимназия. Красива, благородна жена. Почина преди няколко години. 60-годишен брак имаме. Това е животът. А професията ми хранеше цялото семейство.

- Повече от 30 години сте работили в условията на монопол на ДЗИ. Как успяхте да се справите и да продължите успешната си дейност вече при силната конкуренция на застрахователния пазар?

- Нямахме нужда да се справям. Хората си ме знаеха мен, имаха ми

усвои всичко цялостно и в детайли, за да го прилага после безпогрешно.“

- Благодаря за високата оценка. Аз също имам прекрасен мнение за Тая Стоянова - много разбран, много внимателен човек. Чудесно разбира нещата. Възхитен съм от нея.

- Значи удовлетворение и от двете страни се получаваше - и преди, и сега?

- Да, доволен съм много. Не мога да се оплача. Доволен съм от живота. Признателен съм на ДЗИ-то. Взимал съм пари, като съм работил честно и коректно. Аз давах на ДЗИ-то и то ми даваше. Благодарение на това си купих два декара имот и сега имаме две вили - на единия и на другия син.

- Има ли личности - служители, експерти, ръководители в ДЗИ, на които бихте искали да благодарите - за съвместно изминатия път, за подкрепата в напрегнати моменти, за задоволството от ползотворната работа?

- Най-напред Василев. Беше инспектор, после отиде в управлението - заместник-директор. Много ме уважаваше. При него станях

деятел. Също Трифон Иванов, управител, Гергов - съученик ми беше. По-скоро - Цветана Захариева - дълги години ми беше инспектор, Кольо Колев, директор. Държеше много на мен.

- Знаел е, че може да разчита на агентите - на „пчеличките“, както ги нарече вашият син Първан. Те са основата, без която цялата постройка нагоре би се разпаднала.

- Вярно е. Винаги разчитаха на мен. Някой път - не достига да изпълнят плана и Трифон Иванов: „Бай Иване, можеш ли 200 - 300 лв. да внесеш?“ А аз: „Готово! Утре. Веднага тръгвам за Панчарево, при клиентите с вилите.“ И те много ме уважаваха и не ми отказваха.

- Какво можете да посъветвате по-младите си колеги и преди всичко онези, които сега правят своя избор относно тази трудна, но особено интересна професия? С какво бихте ги насърчили?

- Най-важното - трябва да има доверие. А то - много от младите сега - няма доверие, нямат срам - лъжат, крадат. Няма нищо в тях. (Продължава на стр. 8)